

ת"פ 59236/12/18 - מדינת ישראל נגד ירון ללוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59236-12-18 מדינת ישראל נ' ללוש
תיק חיצוני: 498796/2018

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ ניר בינשטוק - תביעות ירושלים
נגד ירון ללוש
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד קרן אבלין הרץ מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

בקשה לביטול כתב אישום מכוח טענת הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (החסד"פ)

הנאשם מואשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, משום שלטענת המאשימה, הגיע לשטח הכותל בניגוד להוראת הרחקה, שהוצאה נגדו ע"י רב הכותל, והודעה לו - כך על-פי הטענה. נטען ע"י ההגנה, כי הנאשם ידע כי נאסר עליו לקבץ נדבות בכותל, אך לא ידע ולא הוסבר לו, כי נאסר עליו **כליל** להיכנס לכותל, אף לא לצרכי תפילה. מכאן שלטענת ההגנה, לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש, ולכן לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

במהלך דיון מקדמי שהתקיים לפניי בהתאם לסעיף 143א לחסד"פ, עיינתי בתיק החקירה בהסכמת הצדדים, הערתי הערותי שלא לפרוטוקול והדיון נדחה לצורך שקילת עמדת המאשימה.

בבקשה שלפניי נטען ע"י הנאשם, כי לאחר הדיון, ובעקבות המו"מ שהתנהל בין הסניגורית לתביעה, וכן בעקבות הערותי, ביצעה יחידת התביעות השלמת חקירה בניגוד להנחיית פרקליט המדינה מס' 6.11 שעניינה "השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום" (**ההנחיה**), תוך שהיא מבקשת לקעקע, למעשה, את קו ההגנה אליו נחשפה במסגרת המו"מ עם הסניגורית. בפועל, יחידת התביעות פנתה ליחידה החוקרת על-מנת לברר פרטים נוספים על אודות המצאת הצו ואופן יידוע הנאשם על אודות תוכן הצו. בירור זה הניב שני מזכרים שנערכו ע"י מי שאינם עדי תביעה בתיק, והועברו להגנה.

ההגנה טוענת, כי מדובר בהתנהלות שערורייתית של המדינה, הפוגעת בזכויותיו של הנאשם מבחינה זו, שנעשה שימוש במידע שהעלתה ההגנה במסגרת מו"מ בין הצדדים, על-מנת לבצע "מקצה שיפורים" שיוביל לחוסר יכולת של הנאשם

להתגונן. מעבר לכך נטען, כי הדבר בוצע בניגוד להנחיה הרלבנטית.

מנגד טוענת המאשימה, כי דווקא ההגנה היא שחשפה את פרטי המו"מ בין הצדדים לפני בית המשפט, וקבלת טענותיה עלול להוביל ל"אפקט צינון" מבחינת רצון ויכולת התביעה לשאת ולתת עם ההגנה. נטען כי חשיפת דברי הנאשם לב"כ פגעה בזכויותיו של הנאשם לחיסיון עו"ד-לקוח הנתון לו. עוד נטען, כי פעולת יחידת התביעות לא נועדה, אלא לבדוק אם קיים תיעוד נוסף לזה שקיים בתיק החקירה, וכן ניסיון "לברר" את זהות מוסר הצו (סעיפים 6-7 למכתבו של התובע מיום 11.5.2020, נספח ו' לבקשה). לכן אין מדובר בהשלמת חקירה, אין מדובר בחומר חקירה, וממילא עורכי המזכרים, אינם עדי תביעה בתיק. לכן נטען, כי לא נפל כל פגם בהתנהלות המאשימה, ויש לדחות את הבקשה על-פניה.

דין והכרעה

השאלה שלפניי, האם התנהלות המאשימה מגיעה כדי "השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום", ואם כן, האם בנסיבות העניין, מגיע הדבר כדי התנהגות העומדת "בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" [לשון סעיף 149(10) לחסד"פ], ואם כן, מהו הסעד הראוי.

ראשית, לא מצאתי כל היגיון בפניית המאשימה ליחידה החוקרת לבירור "האם קיים תיעוד לכך שהצו נמסר" (ס' 6 למכתב התובע, נספח ו'), בוודאי שעה שלדברי בא-כוחה, סבר בעת מועד אותה פניה כי "תשובתו של הנאשם אשר מאשר כי קיבל את צו ההרחקה מספקת את הדרישות של קיום יסודות העבירה", ואף היפנה במכתבו לחזקת תקינות המעשה המינהלי. אם סבר התובע שהמסד הראייתי בתיק איתן ומבסס סיכוי סביר להרשעה לגבי כל יסודות העבירה, מדוע נדרש ה"בירור"?

שנית, בסעיף 7 למכתבו ציין התובע: "לאחר בירור שנערך בתחנה עולה, כי השוטר ס"ב (אשר באותה עת עבד כמאבטח בכותל המערבי) הוא אשר מסר את צו ההרחקה, **יודגש כי לא נדרש מהתחנה לבצע פעולות השלמה**" (ההדגשה הוספה). למרות הסיפא של משפט זה, נדמה שדווקא הלשון השלילית בה נוסח המשפט, מלמדת כי היתה זו גם הייתה השלמת חקירה. ולראייה, היעדר המחלוקת על שני מזכרים שהועברו לידי ההגנה כתוצאה מאותו "בירור". ואם אין מדובר ב"חומר חקירה" אלא ב"תרשומת פנימית", מדוע הועברו אלו לידי ההגנה? נדמה כי התשובה לכך מדברת בעד עצמה.

שלישית, אין מחלוקת כי פעולה זו לא נעשה באישור ר' יחידת התביעות, ועל-כן, מדובר בהשלמת חקירה לאחר כתב אישום, העומדת בניגוד להוראות ההנחיה.

לצד כל אלה אדגיש, כי אני סבור שהדבר נעשה בתום לב, גם אם תוך כדי הפעלת שיקול דעת מוטעה, בנסיבות העניין.

רביעית, שיקול הדעת שהופעל היה שגוי, גם בהיבט ההוגנות והחברות המקצועית. שכן, התהיות שהועלו אגב הליך

גישור במסגרת סעיף 143 לחסד"פ ובמסגרת משא ומתן בין הסניגורית לתובע, נועדו לגרום למאשימה לשקול מחדש את עמדתה לקולא ולא להיפך. לא יעלה על דעתי, שבשל טענות שמעלה סניגור, או דברים שאומר בית המשפט במסגרת גישור, יוחמר מצבו המשפטי של הנאשם, והוא ימצא עצמו עומד בפני סכנה קשה מזו שבה הוא כבר נמצא, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום. אין בכך היגיון, והתנהלות מסוג זה לוקה בחוסר סבירות קיצוני, ובעיקר עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. מוסד הגישור והמשא ומתן בין צדדים להליך פלילי הוא רגיש ממילא, ותכליתו, להביא צדדים לידי הסכמות תוך צמצום המחלוקות ביניהם וייעול ההליך הפלילי, מבלי לוותר על עקרונות הצדק, מבחינת מהות ונראות כאחד.

הסניגורית היפנתה בצדק לאסופת הפסיקה שהוזכרה בבקשתה. כך למשל, ציין כב' השופט בקר: **"מדובר בעניין של מדיניות ציבורית: בית המשפט חייב לעודד קיום מגעים להסדרי טיעון, ולא ייתכן כי יוזמה מצד ההגנה לשוחח על תיק ועל הדרך לסיימו תרע את מצבם של הנאשמים. לא יעלה על הדעת כי סניגורים יצטרכו לחשוב פעם או פעמיים, אם לשים פעמיהם לכיוון התביעה"** [ת"פ (שלום ת"א-יפו) 36379-05-13 מ"י נ' דגן (מיום 26.2.2014)]. וראו שם גם את מראי המקום הנוגעים לפסיקתו של כב' השופט אבינור.

חמישית, ולגופה של מסקנה - כאמור, מצאתי שהתנהלות המאשימה בנסיבות שתוארו לא הייתה ראויה. חזקה שנוכח הערותי אלו, לא תבקש לתקן את כתב האישום. נדמה, כי אף אין לה כוונה לעשות כן לנוכח ערכם הראייתי הנמוך של המזכרים האמורים כפי שהיא עצמה סבורה. כמובן שעומדת לסניגוריה הזכות לזמן את עורכי המזכרים כעדים מטעמה, אם תחפוץ בכך. לפיכך, ובשים לב לכך שבפועל, לא הורע מצבו של הנאשם כתוצאה מההתנהלות האמורה (גם לשיטת הסניגורית כאמור בסעיפים 23 ו-24 לבקשתה), אין מקום להיעתר לבקשה במובן של ביטול כתב האישום.

יצוין, כי בכל המקרים האחרים שצוטטו ע"י הסניגורית, דובר על נסיבות של בקשה לתיקון כתב אישום לאחר שהתברר למאשימה בעקבות הליך גישור או מגעים עם ההגנה, כי ברצונה להחמיר את נוסח כתב האישום - בקשות שנדחו אחת לאחת, ושהתנגדות הסניגוריה להן נמצאה מוצדקת (בניגוד לטענת ב"כ המאשימה בדיון לפניי).

שישית, שני הצדדים באו בטרונות זה כלפי זה ביחס להתנהלותם החברית והמקצועית. מוטב אם היו נמנעים להטיח האשמות אלו זה בזה. גם אם זה תובע משטרתי מחד, וזו סניגורית מאידך, שני הצדדים הם עמיתים למקצוע עריכת הדין, ומטרת העל של שניהם צריכה להיות עשיית צדק. טוב אם ישוו זאת לנגד עיניהם בשעת מילוי תפקידם, ובמיוחד במגיעיהם זה עם זה.

סוף דבר. בכפוף להערותי לגוף התנהלות המאשימה במקרה זה, לא מצאתי לקבל את הבקשה למחיקת כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק והבקשה נדחת.

הסניגורית תודיע עד ליום 2.8.2020 אם להעביר את התיק למותב שישמע הוכחות, או שמא לקבוע מועד נוסף לפניי.

יש לשלוח לצדדים.

תיק החקירה יוחזר למאשימה - לא נעשה בו כל שימוש לצורך כתיבת ההחלטה נוכח אופיין המשפטי של הטענות.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תש"פ, 21 יולי 2020, בהעדר הצדדים.